

Hồi 255

Động thiên phúc địa

Yến Phi giật mình: “Bỏ tay quá!”.

Ni Huệ Huy đưa tay khế áp lên Tâm bội, vẽ mặt kinh dị, gật đầu nói: “Đúng là nóng quá mức bình thường, trước đây mỗi lần cha thử, tuy có nóng lên, nhưng chỉ người bình thường không biết võ công cũng có thể chịu được, đâu có nóng bỏng như lửa thế này, chịu được không?”.

Yến Phi sớm đã bằng công pháp Tiến dương hỏa đem chân khí chí hàn chú nhập vào hữu chưởng, nói: “Không thành vấn đề”.

Ni Huệ Huy lại đưa tay đụng vào Thiên Địa bội hợp bích, phẩn khởi nói: “Từ khi cha có được động thiên bội chưa khi nào xuất hiện tình huống thế này, Thiên Địa bội lạnh như băng tuyết, chưa chừng lần này quả thực có thể hợp nhất tam bội”.

Yến Phi định thần chăm chú nhìn Tâm bội trong lòng bàn tay đang phát ra hồng quang nóng bỏng, thậm chí không cần biết mở được Tiên môn hay không, động thiên bội cũng đã là khối ngọc kỳ dị nhất trên đời.

Trầm giọng nói: “Nên để mặt nào xuống dưới đây?”.

Ni Huệ Huy gượng cười: “Ai biết đây?”.

Yến Phi dùng đầu ngón tay giữ mép Tâm bội, dịch đến phía trên Thiên Địa bội đặt trên chiếc chiếu trải trên mặt đất, đối diện với cái lỗ hình thành sau khi Thiên Địa bội hợp bích, cách nhau chỉ nửa thước, chợt bật cười: “Ta hỏi câu vừa rồi thật ngu ngốc, từ xưa tới giờ đã không có ai hợp nhất được tam bội, đương nhiên không ai biết cách nào mới đúng, lại hoặc mặt này là phía trên; mặt kia là phía dưới. Úi!”.

Ni Huệ Huy kinh hoảng, vội hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”.

Yến Phi lộ vẻ nghi hoặc, đưa tay kia đổi chiều Tâm bội, rồi lại thử điều chỉnh góc độ và cao độ khác nhau, nhưng cặp lông mày càng thêm nhăn tít. Trầm giọng nói: “Ta phát giác sự tình có gì đấy không khớp, bất luận cao thấp gần xa, mặt này hay mặt kia hướng xuống dưới, Thiên Địa bội đều sinh ra một kháng lực thần bí mặc trắc, tựa như cự tuyết Tâm bội trở lại bốn vị của nó để hoàn thành quá trình khai mở Tiên môn”.

Ni Huệ Huy lộ vẻ thất vọng, nói: “Tình huống của người với cha trước kia không khác gì nhau, duy nhất không giống là Thiên Địa bội lại trở nên lạnh lẽo chứ không nóng lên, mà bất luận nóng hay lạnh đều lợi hại hơn nhiều”.

Yến Phi lại thở phào một hơi, nói là không sợ hậu quả bất trắc sau khi tam bội hợp nhất chỉ là nói dối, hiện tại chàng đã không khá hơn cha Ni Huệ Huy là mấy, có lẽ có thể kết thúc chuyện này rồi. Nói: “Thật cổ quái! Trước kia lệnh tôn làm gì trong tình huống này?”.

Ni Huệ Huy thở dài: “Ông ấy sẽ dùng tuyệt thế công lực gắng sức ấn Tâm bội vào chỗ khuyết của Thiên Địa bội, mỗi lần đều kết quả như nhau, bị lực phản chấn kinh người làm trọng thương, phải mấy tháng mới phục nguyên, vì vậy mỗi năm cha chỉ thử một lần, mỗi lần đều thất bại. Ài! Sớm biết thế này thì đừng thử cho xong!”.

Yến Phi thất thanh: “Vì sao người không nói sớm cho ta một chút?”.

Ni Huệ Huy gượng cười: “Ta lại cho rằng tình huống của người có khác, bởi vì người là người hữu duyên được Tâm bội hô hoán mà!”.

Yến Phi lúc này mới minh bạch vừa rồi vì sao thị thất kinh như thế, nguyên nhân là phát giác người hữu duyên như mình cũng chỉ trùng diễn tình huống năm xưa.

Yến Phi trầm ngâm một lát, nói: “Lệnh tôn đã thử gắn Tâm bội vào khi chúng chưa thay đổi nhiệt độ không”.

Ni Huệ Huy đáp: “Làm sao có thể chưa thử? Mấy chục năm qua, cha thử hết mọi cách, trước khi biến dị, đích xác không có kháng lực, bất quá Tâm bội lại to hơn một chút xíu, không cách gì khảm vào được”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Như vậy thì làm sao tam bội hợp nhất được?”.

Ni Huệ Huy đáp: “Cha nói khi tam bội thay đổi nhiệt độ, đều bành trướng chút ít, nhưng Thiên Địa bội bành trướng nhiều hơn, hoặc giả như vậy mới khả dĩ vừa vận dung nạp Tâm bội?”.

Yến Phi không hiểu hỏi: “Hôm nay nhiệt lực mạnh hơn, nhưng mà bây giờ Thiên Địa bội lại lạnh đi, chưa chừng sẽ co lại chút ít, càng khó dung nạp Tâm bội nở ra, xem chừng ta còn chưa bằng được lệnh tôn”.

Ni Huệ Huy ánh mắt buồn bã, thất vọng nói: “Ta không biết nữa. Bỏ đi! Dù sao cũng rất cảm kích người”.

Yến Phi tự nhủ chẳng trách Tôn Ân không hề động thủ can thiệp, nhân vì tam bội hợp bích không thành công, lại còn làm trọng thương người cố ý hợp nhất chúng, chuyện này quả thực hết sức kỳ dị.

Kiên quyết nói: “Ta vẫn muốn thử thêm một lần”.

Ni Huệ Huy ngạc nhiên: “Quá mạo hiểm! Nếu người thụ thương, Tôn Ân há chịu bỏ qua người? Một mình ta nhất định không thể ứng phó lão, huống hồ còn phải chiếu cố người”.

Tiếp đó lại nói: “Nhiều năm nay, Tôn Ân luôn không dám đụng tới Pháp Khánh, chính là vì sợ bọn ta liên thủ. Pháp Khánh thần công đại thành, vốn muốn tới khiêu chiến Tôn Ân, nhưng... ài! Mọi sự đã thành quá khứ rồi! Nói lại cũng không có ý nghĩa gì hết!”.

Yến Phi nói: “Không phải ta muốn tỏ ra anh hùng, không giấu gì, trên người ta có cả hai loại Tiên thiên chân khí chí hàn và chí nhiệt, khi ta chú nhập chân khí chí dương vào, Tâm bội lập tức nhiệt lực gia tăng, cảm giác kỳ quái như có một sức mạnh với khả năng công phá rất mạnh, kháng lực trên Thiên Địa bội tuy vẫn tồn tại, nhưng giảm đi rất nhiều. Từ chân khí bản thân ta lĩnh hội được rằng chí hàn và chí nhiệt hấp dẫn lẫn nhau, mà tình huống Tâm bội nóng, Thiên Địa bội lạnh lại chưa hề thấy qua, đáng để thử một lần, có khi ta sẽ không thụ thương đâu!”.

Ni Huệ Huy giống như người chìm thuyền giữa biển lớn nhìn thấy đất liền cách đây không xa, song mục lại hiện sắc hy vọng, nói: “Người thực sự muốn thử chứ?”.

Yến Phi kiên quyết gật đầu.

Ni Huệ Huy nói: “Cẩn thận một chút! Nhớ đừng miễn cưỡng”.

Yến Phi nghiêng chặt răng, tụ tập Đan kiếp chân khí, gắng sức ép Tâm bội chống lại kháng lực gắn vào chỗ trống của Thiên Địa bội.

oOo

Nhanh như điện chớp.

Lưu Dụ nhìn theo hướng Cao Ngạn biến mất, hài lòng nói: “Cuối cùng cũng hoàn thành công việc đầy ý nghĩa thành toàn cho anh hùng cứu mỹ nhân”.

Chiến sĩ từ các nơi kéo về, ai nấy đều mặt mũi hoan hỉ, chẳng những lần này toàn thắng, mà chuyện Cao Ngạn còn khoan khoái hơn.

Chỉ có một mình Trác Cường Sinh thần sắc cổ quái thần thờ đứng nguyên tại chỗ.

Lưu Dụ phát giác thần thái khác lạ của lão, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao vẻ mặt lão kỳ quái như thế?”.

Trác Cuồng Sinh cười khở: “Ta chưa cấm chế được huyết đạo tiểu Bạch Nhạn”.

Lưu Dụ thất thanh: “Cái gì? Người nói chơi sao?”.

Người nào người nấy đều ngẩn ngơ nhìn Trác Cuồng Sinh.

Lão này nói: “Ta mới chỉ tạm thời khiến cô ta mất sức phản kháng, sẽ rất mau trở lại là một con chim nhạn khoẻ mạnh, Cao tiểu tử vội làm anh hùng quá!”.

Lưu Dụ một lúc lâu không biết nói gì.

o0o

Một âm thanh như sét đánh vang lên, mau đến mức đương sự là Yến Phi và bàng quan Ni Huệ Huy đều không biết chuyện gì xảy ra, Yến Phi cả người lẫn ngọc bị chấn văng về phía khung cửa, đồng thời nghe tiếng Ni Huệ Huy quát lên giận dữ, Yến Phi mất vắn nổ đom đóm hồi phục thần trí, lập tức cảm thấy một luồng khí kinh kinh nhân đang hướng thẳng vào lưng, cường mãnh đến mức chàng cảm thấy nếu bị đánh trúng nhất định xương cốt toàn thân và lục phủ ngũ tạng đều tan nát, đương nhiên tiểu mệnh không giữ được.

Choang!

Điệp Luyến Hoa lên tiếng cảnh báo.

Vừa rồi mang Tâm bội gắn vào lỗ trống, chàng lưu lại nửa phần công lực, vào thời điểm sinh tử này, đâu dám chậm trễ, vội cong lưng, Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp toàn lực triển khai, nghĩ thâm lần này không phải là bị Thiên Địa bội làm trọng thương mà là bị lão Tôn làm trọng thương.

Đột nhiên kỳ tích phát sinh.

Vốn dĩ vừa rồi chàng ra sức ghép Tâm bội với Thiên Địa bội, khi chúng cách nhau ba tấc, Thiên Địa bội đột nhiên phát xạ một luồng hàn khí chú nhập vào Tâm bội có chứa Đan kiếp chân khí của chàng, hỏa nhiệt từ Tâm bội liền như ngựa xổng cương trút vào Thiên Địa bội, năng lượng giao hoán, Tâm bội lập tức biến thành lạnh thấu xương, Thiên Địa bội lại hồng rực lên.

Hàn nhiệt giao kích, từ khoảng giữa lưỡng bội xuất hiện một tia chớp chói lòà, âm thanh như sét đánh, cũng chấn bức Yến Phi toàn thân tựa hồ tan nát, cứ như thế nắm chặt Tâm bội bay ra đằng sau.

Tuy đau đớn kịch liệt, nhưng khi Yến Phi hồi phục thần trí, lại biết rằng mình không hề thụ thương.

Khi chàng vận công vào lưng chịu đựng một đòn của Tôn Ân, chân khí chỉ hàn từ Tâm bội đột nhiên theo kinh mạch ào ạt tuôn vào dung hợp với Thủy độc chân khí trong người chàng, cùng chống đỡ một kích tối hồn đoạt phách của Tôn Ân.

Bình!

Nội kinh của Tôn Ân lại đánh trúng lưng Yến Phi.

Yến Phi phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không tự chủ được tựa như một quả cầu bay về phía trước, toàn thân kinh mạch muốn vỡ tung, nhưng lại thoát khỏi tử kiếp.

Yến Phi “hự” lên một tiếng đựng phải một bức tường đổ, thân mình rơi xuống dưới, bên tai nghe tiếng quát của Ni Huệ Huy và tiếng phát trần xé gió, tiếng kinh khí giao kích.

Yến Phi ngằm vận huyền công, toàn thân tỉnh táo trở lại, chân khí trong thân mình dần dần ngưng tụ, kỳ quái là Tâm bội lại từ lạnh chuyển sang nóng.

Hốt nhiên tiếng cười của Tôn Ân vang khắp đại điện, đầy vẻ đắc ý.

Yến Phi vội bật dậy, chỉ thấy Tôn Ân vỗ một chưởng trúng đầu vai Ni Huệ Huy, Ni Huệ Huy như một chiếc lá bị cuồng phong cuốn lên bay dạt sang một bên. Tôn Ân thì ung dung tự tại lướt vào giữa điện, đưa trảo vẩy nhẹ, Thiên Địa bội trên mặt đất bay lên lọt vào tay lão.

Tôn Ân ánh mắt quay sang Yến Phi.

Huých!

Ni Huệ Huy nặng nề rơi xuống đất, không biết sống hay chết.

Yến Phi biết lão sắp sửa công kích, hiện giờ vì vừa chiến đấu với Ni Huệ Huy chân nguyên tổn hao quá nhiều, cần phải có thời gian ngưng tụ chân khí để phát động một đòn sấm sét.

Chàng biết thể nội kinh mạch mình bị thương không có gì nghiêm trọng, vẫn đủ sức động thủ quá chiêu, tuy nhiên đối thủ nhất định không thể là Tôn Ân.

Những thương thế này đã khiến chàng rơi vào hạ phong, hà hướng hiện tại sau lưng đau đớn không chịu nổi, ảnh hưởng tới sự linh hoạt của tứ chi.

Tử thần đang kể bên.

Hốt nhiên Ni Huệ Huy đang nằm bất động dưới đất bật ngồi dậy, kêu to: “Yến Phi! Ném Tâm bội cho lão! Tôn Ân, người làm sai hết chuyện này đến chuyện khác, còn chưa chịu buông tay sao?”.

Tôn Ân vẻ mặt lãnh khốc, không buồn nhìn Ni Huệ Huy, vẫn trừng trừng nhìn Yến Phi, nói: “Người cho rằng ta vẫn là tiểu Huy năm nào sao? Hôm nay ta không giết người đã là nhớ tới ân tình ngày ấy rồi!”.

Lời này của lão là nói với Ni Huệ Huy, nhưng chân khí không ngừng tăng cường, trói chặt Yến Phi đứng dựa lưng vào tường cách lão chỉ chừng hai trượng.

“Ném Tâm bội cho lão”, câu nói này lọt vào tai Yến Phi, khiến chàng chấn động.

Ni Huệ Huy kêu to: “Yến Phi mau chạy đi!”.

Tôn Ân toàn thân đạo bào phiêu phát, cười to: “Chạy được sao?”.

Yến Phi khổ sở kháng cự áp lực của đối phương không ngừng tăng lên, mỉm cười nói: “Thiên Sư hiện giờ cũng giống như ta coi giả là thật sao? Nếu không thì vì sao trong lòng tràn ngập sát cơ như vậy?”.

Tôn Ân ngạc nhiên.

Yến Phi biết thời cơ đến, quát lớn: “Tặng người Tâm bội, chớ có để rớt”.

Tâm bội thoát thủ bay ra.

Kể cả người ném là Yến Phi cũng hết sức kinh ngạc vì tình huống xảy ra, rời khỏi tay chừng một thước, Tâm bội vẫn còn bình thường, tiếp đó toàn thân đỏ rực lên xạ ra ánh hồng, khi bay tới vị trí trung gian giữa hai người, Tâm bội hốt nhiên mất dạng, hóa thành một luồng sáng chói lòa từ hồng chuyển thành màu lam, từ lam sang màu tím, lại từ tím biến thành màu trắng vạch thành một đường thẳng tắp bắn vào Tôn Ân, kéo theo một vệt sáng rực rỡ phía sau, phát xuất một âm hưởng như tiếng rống gầm phá nát hư không.

Nhất thời cả tòa đại điện bị luồng sáng trắng chói mắt lướt qua như thiểm điện, khiến người ta mắt mờ như mù, không còn nhìn thấy gì, ở nơi luồng sáng quét qua vẫn còn lưu lại một đường quỹ tích trông thật quý dị.

Yến Phi vận công vào song mục, miễn cưỡng trông thấy thần sắc cực kỳ kinh sợ của Tôn Ân khi dị tượng xuất hiện, người bàng quan là Ni Huệ Huy cũng ngơ ngác như gà gổ, hiểu rằng nước bài tối hậu của mình đã phát sinh hiệu quả.

Vừa rồi một câu nói của Ni Huệ Huy nhắc nhở khiến chàng nghĩ ra biện pháp duy nhất khả dĩ đối phó với Tôn Ân, đó là đem chân khí Đan kiếp quán chú hết vào Tâm bội rồi quăng tới cho Tôn Ân.

Đó là một kỳ chiêu khiến Tôn Ân không thể không chính diện đối kháng, cũng không thể tránh đi hay toàn lực đón đỡ nếu không muốn phá hủy Tâm bội. Nếu lão định đón tiếp Tâm bội, khác nào chịu đựng một đòn tụ tập đủ toàn thân công lực của chàng, không trọng thương mới là kỳ quái, như vậy Yến Phi sẽ có thể chiếm được thượng phong, chưa chừng còn có thể giết chết Tôn Ân.

Chỉ hiềm là kể cả Yến Phi cũng không ngờ, Tâm bội lại biến hóa như thế, đó căn bản là một uy lực không gì kháng cự nổi, thậm chí trên đời không có bất cứ một sức mạnh cuồng bạo nào sánh bằng.

Cả tòa đại điện rung chuyển, cát bụi gạch ngói vỡ vụn rào rào đổ xuống.

Trước mắt Tôn Ân sắp bị luồng sáng trắng nổ thành tro bụi, Tôn Ân vẫn lâm nguy bất loạn, nét mặt lộ vẻ kiên quyết, đột nhiên nâng Thiên Địa bội lên, tay kia lẹ như chớp chụp lấy một phía đưa lỗ khuyết trên Thiên Địa bội đối diện với luồng bạch quang đang xạ tới, toàn lực đẩy tới, Thiên Địa bội rời khỏi song thủ Tôn Ân, bay ra nghênh đón Tâm bội.

Yến Phi lập tức thâm kêu phiền phức rồi, nếu như tam bội trùng diễn tình huống lúc trước, kháng lực của Thiên Địa bội hợp bích sẽ đẩy Tâm bội bắn ngược trở lại, biến thành tro bụi sẽ là Yến Phi chứ không phải Tôn Ân.

Thời gian quá ngắn, căn bản không để ai kịp nghĩ ngợi gì, dưới con mắt mở trừng trừng của ba người, vừa rõ ràng lại vừa hết sức mơ hồ, bạch quang bắn đúng vào khuyết khẩu trên Thiên Địa bội.

Thời gian như ngừng trôi.

Thiên Địa bội hợp bích và Tâm bội rốt cuộc tương ngộ trong hư không giữa hai người, không hề xuất phát âm thanh đáng có khi va đập, ngưng lại cách mặt đất năm thước, tựa hồ gắn chặt vào nhau, hồ tương triệt tiêu lực đạo va đụng.

Tâm bội khảm đúng vào trung tâm Thiên Địa bội.

Cuối cùng Thiên Địa Tâm tam bội từ xưa đến nay không ai hợp nhất được đã hợp nhất.

Yến Phi rùng mình đứng nhìn, không thể động đậy một đầu ngón tay, đột nhiên cả tòa đại điện chìm trong bóng đen tuyệt đối, giờ tay không thấy năm ngón, kể cả da nhẵn cũng không có tác dụng gì.

Sau đó từ trong bóng tối, động thiên bội hợp bích lại một lần nữa hiện thân, động thiên bội không còn là động thiên bội, mà là hai luồng lực lượng một hồng một bạch chuyển động, trong ánh hồng quang chấp chới, từ trung tâm bắn ra ngàn vạn chớp sáng.

Dưới ánh chớp, đại điện vốn dĩ phải được chiếu sáng như ban ngày thì bốn phía lại chỉ thấy tối tăm vô cùng vô tận.

Yến Phi không nhìn thấy Ni Huệ Huy và Tôn Ân, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, thời gian và không gian tựa như đã bị động thiên bội hợp bích khống chế, không còn vận hành theo phương thức bình thường nữa.

Mọi thứ đều dừng lại.

Thiên địa chỉ còn lại quang cảnh kỳ dị không thể giải thích được, thần kỳ đến mức chính mắt trông thấy nhưng vẫn không thể tin được.

Hồng quang bên ngoài dần dần khuếch đại, bạch quang lại thu hẹp vào trong.

Rầm!

Yến Phi hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên động thiên bội biến mất, đại điện hồi phục tối tăm tuyệt đối, bản thân chàng cũng hồi phục khả năng hoạt động.

Chính tại sát na này, linh giác cực kỳ sáng suốt mách với chàng, đứng ở nơi động thiên bội biến mất, xuất hiện một không gian kỳ dị khiến người ta hãi hùng.

Tâm thần Yến Phi chấn động dữ dội.

Chẳng lẽ đây chính là Tiên môn thông với động thiên phúc địa sao?

Chỉ cần tiến vào không gian này là sẽ có thể thoát ly nhân thế, siêu thoát sinh tử, thành tiên thành thánh sao?

Tiên duyên đang ở trước mắt, khả năng chỉ thoáng hiện rồi biến mất, chàng phải chọn lựa cách nào đây?

Khuôn mặt ngọc của Kỷ Thiên Thiên tái hiện trong tâm chàng.

Không!

Ý niệm này vừa bắt đầu, ở chỗ động thiên bội biến mất hiện lên một tia sáng, tiếp đó nguồn sáng lớn dần lên, một khắc sau đã biến thành những tia sáng chói lòa tràn ngập không gian xạ ra tứ phía.

Rầm!

Một sức mạnh không gì kháng cự nổi từ trong hất ra, thân hình Yến Phi tựa như chiếc lá khô bị ngọn gió cuồng bạo hút lên thổi bay ngược ra đằng sau.

Theo lý chàng sẽ bị quăng mạnh vào tường điện, sự thực phía sau lại trống trải quang đãng, vì vậy Yến Phi bắn tung lên không.

Huych!

Yến Phi hoàn toàn không còn khả năng phán đoán về không gian và thời gian, không biết trải qua bao nhiêu lâu, cũng không biết đã bị hất đi bao xa nữa, chỉ biết cuối cùng nặng nề rơi xuống một đám cỏ dại.

Kinh mạch toàn thân muốn vỡ tung, thân thể đau đớn chịu không thấu, chỉ biết mình vẫn còn sống.

Sau khi hết choáng váng, Yến Phi mở mắt nhìn thấy đầu tiên là những tia sáng ban mai chiếu lên bầu trời.

Yến Phi vùng ngồi dậy, ngơ ngác nhìn tình huống hiện tại.

Ba tòa điện nát, quảng trường và bức tượng Phật nằm hoàn toàn biến mất, ở vị trí nguyên là chủ điện hiện ra một địa huyết khuôn viên chừng mười trượng, bao nhiêu cây cối bay sạch, phía bên ngoài cũng chỉ còn những thân cây trơ trụi.

Rải rác khắp nơi trên bãi cỏ hoang bên ngoài địa huyết là gạch đá ngói nát vụn, quang cảnh thật thê lương.

“Ừc!”

Yến Phi há miệng phun ra một ngụm máu tươi, lục phủ ngũ tạng lộn tùng phèo.

Tôn Ân thì sao rồi, lại còn cả Ni Huệ Huy ở đó nữa?

Đột nhiên sinh ra cảm giác, quay nhìn về bên trái, thấy bóng Tôn Ân bước chân loạng choạng biến mất trong cánh rừng rậm trên sườn núi.

Chàng khảng định đối phương bị thương nặng hơn mình nhiều, bởi vì Tôn Ân là người đứng gần động thiên bội nhất, tiếc là chàng không đủ sức truy sát lão.

Mé bên có tiếng rên rỉ truyền đến, Yến Phi vội đứng lên theo âm thanh đi tìm.

- o O o -